

Ajută-mă să-mi amintesc

L.M. Aria

Prezent

Mă trezesc în spital. Nu știu cum, de când sau de ce sunt aici. Îmi simt capul greu, iar corpul mă doare. E o apăsare suportabilă, dar persistentă. Sunt îmbrăcată într-o bluză lungă din pânză albă, puțin decolorată și îngălbinită pe alocuri. Privesc dezorientată în jur.

Camera este simplă, cu o oglindă atârnată pe perete, un pat din metal, o măsuță și un dulap.

Mă folosesc de mâini pentru a mă ridica. Îmi pun picioarele pe podea și simt cum toate organele protestează împotriva acestei mișcări. Ignor durerea și fac doi pași, îndreptându-mă spre fereastră. Lumina îmi deranjează ochii, dar mă obișnuesc repede cu ea.

Pe tocul ferestrei văd zgâriate diferite nume, amenințări și câteva hieroglife. Pentru o secundă, îmi trece prin minte să scrijelesc și eu ceva, dar renunț imediat la acest gând ridicol.

Dincolo de geam, priveliștea îmi oferă un ciudat sentiment de confort, indirect proporțional cu locul în care mă aflu.

Copacii înalți se amuză în bătaia slabă a vântului și iarba de un verde atât de însuflețit, presărată cu câte o frunză portocalie sau roșiatică, creează un peisaj de decor.

Parcul este plin de viață, dar oamenii ce îl cutreieră la braț cu câte o asistentă par obosiți și triști. Cu fețele schimonosite, strigând parcă după ajutor, cocârjați de şale, continuă să pună un picior în fața celuilalt, lăsându-se dirijați de asistente, ca niște zombi dresați.

Ridic mâneca și observ o vânătăie ca trei degete care îmi înconjoară brațul.

Aud un ciocănît slab și, imediat, un bărbat își face apariția în prag. Îmbrăcat într-un halat alb, pantaloni negri de costum, blond și cu un zâmbet ce pare imprimat pe fața lui, completează camera cu un parfum puternic.

-Pot intra?

Dau din cap aprobator, privindu-i ecusonul prinț la piept, pe care este scris: Doctor Max.

-Știi cine sunt?

Ridic privirea, întâlnind-o pe a lui, iar ochii mari și senini mă întâmpină, zâmbindu-mi timid. În acele câteva secunde, realizez că nu am nicio amintire clară.

-Unde mă aflu? Întreb ușor panicată.

-În spital. Ai suferit un accident, iar eu te-am adus aici.

-Ce s-a întâmplat?

Respir greu, de parcă oxigenul nu-mi ajunge, și încep să tremur vizibil. Mă simt ca într-o cușcă în mijlocul Atlanticului, pierdută în timp și spațiu.

În privirea doctorului zăresc o combinație stranie între milă, compasiune și vești proaste, iar asta-mi ridică nivelul de alertă aproape de deflație.

-Haide să o luăm ușor. Spune-mi care este ultimul lucru pe care îl amintești?

-Mai nimic. Urmele acestea de pe mâini mă sperie, zic, ridicându-mi mâneca.

-Vino să ne așezăm!

Ne intersectăm privirile și decid să ignor din nou starea de disconfort datorată durerilor. Mă aşez, scrâșnind ușor din dinți.

-În urma accidentului pe care l-am avut, și-ai pierdut memoria, dar nu-ți face probleme, este temporar. Îți vei aminti absolut tot, însă treptat, la fel ca un copil ce își creează amintiri zi după zi după zi.

Vocea îi este încrățoare și, într-un mod ambiguu, mă liniștește, însă nu de ajuns.

-Continuă.

Îmi lasă impresia că și-ar dori ca eu să-mi retrag cuvintele, pentru că nu pare să aibă un răspuns. O bătaie în ușă îl întrerupe și în salon intră o femeie Tânără, mlădioasă, îmbrăcată la fel ca infirmierele din parc. Mă ignoră total și zice:

-Îmi cer scuze, domnule doctor. Avem nevoie de dumneavoastră în sala de relaxare.

-Vin imediat, spune pe un ton iritat. Becca, de îndată ce termin, revin la tine.

Am dormit mai mult de douăsprezece ore. Mă simt mai bine fizic. Deși am încă dureri, sunt destul de suportabile. Îmi desfac părul, trec degetele prin el, apoi îl prind din nou în coadă. Gândul mă duce cumva la imaginea unei copile și mama ei, care îi împletește părul în două codițe. Am senzația că am trăit asta cu adevărat. Eu sunt copila. Îmi strâng genunchii la piept, uitându-mă

pierdută la podea. Mă simt abandonată într-un loc uitat, unde nimeni nu vine să se intereseze de mine. Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva chiar aş fi singură pe lume.

Tresor când uşa se deschide și apare din nou doctorul.

-Cum te simt? Îi-am adus mâncarea, spune.

-Mic dejun tipic englezesc. Nu m-am dat în vînt niciodată după el, mă aud comentând.

-Măcar știi ce nu-ți place! Este un început.

Zâmbesc subtil, iau platoul și îl aşez lângă mine.

-Spune-mi, te rog, ce se petrece. De ce nu-mi pot aminti nimic?

Mi-am recăpătat destul de mult puterea pentru a înfunda orice informație pe care aş primi-o.

Ofteață, se aşază pe scaunul nu foarte stabil de lângă mine, și începe să-mi povestească.

-Eu locuiesc chiar lângă tine. Venisem acasă destul de târziu în seara aia și eram prea obosit să pot dormi. M-am dus în birou, cu gândul să citeșc câteva pagini, să-mi oboesc ochii, iar atunci te-am auzit. La început am crezut că este vreun animal, dar când am privit pe fereastră, te-am văzut în fața casei tale, întinsă pe iarbă. Îți puteam auzi strigătele, ca și cum ai fi fost aproape. Mă gândeam la ce putea fi mai rău. Când am ajuns lângă tine, te-am întrebat ce se întâmplase, dar tu continuai să plângi, cu ochii umflați și roșii. Pe chipul tău citeam doar groază. Te-am luat în brațe și îți simteam inima bătând atât de repede, încât am crezut că îți va ieși din piept. Te-ai uitat la mine, încercând să-mi vorbești, însă nu reușeam să-ți deslușesc vorbele. Nu știam ce era mai bine să fac, totuși nu puteam

să te las singură. Am stat o vreme pe iarbă rece, înghețând odată cu tine. După o perioadă, parcă nu-mi mai simteam nici mâinile ce te încunjurau. Când te-ai liniștit, te-am convins să vii cu mine aici, la spital. Din acea zi ai dormit încontinuu. Te trezeai doar pentru câteva secunde, apoi te culcai la loc. Ai făcut asta timp de trei zile, până ieri. Mai departe știi.

Îl privesc pierdută în timp ce-mi relatează o poveste străină de mine. Cuvintele lui parcă provin dintr-o lume îndepărtată. Nimic nu mi se pare cunoscut. Nu știu să fi trăit aşa ceva. Mi-e pur și simplu frică de necunoscut. Oare chiar mi s-a întâmplat mie?

Îmi simt ochii umezi și tremur. Mă tem de visul în care sunt prinșă. Mă tem pentru mine.

Fragmente îmi apar în minte, blocându-mi gândurile. Sunt imagini care nu se leagă, dar care îmi dau fiori cumpliți. *Simt miros de sânge și mâna puternică ce-mi strivește gâtul, ca al unei păpuși fără vlagă, lăsându-mă fără aer. Pleopele îmi devin grele și încerc să tip. Mă zbat, lovesc cu pumnii și picioarele, dar el nu se clintește. Brațul lui mă apasă și mai tare, iar durerea mă paralizează, lăsându-mă pradă ei.*

-Îmi amintesc un bărbat.

-Cine era? Îl poți descrie?

-Din păcate, nu.

Sunt rătăcită în propriile gânduri și amintiri. Jonglez între două lumi paralele. Una pe care nu o recunosc, iar cea de-a doua, drumul pe care încerc să-l descopăr. E o cale necunoscută, încâlcită, cufundată în întuneric.

-Ok, o vom lua treptat. Acum, odihnește-te. Vom discuta

mai multe după. Bine? Când o să știm ce s-a întâmplat, o să putem lua cea mai bună decizie.

Pleacă, iar eu mă îndrept spre fereastră. Privesc în gol, căci mintea îmi este efectiv blocată. Vreau răspunsuri, am nevoie să știu ce se petrece cu mine.

Mă aşez înapoi pe pat, sperând că voi adormi.

Sunt într-o cameră pe care nu o recunosc. Nu văd nimic în jurul meu, căci e întuneric. Rămân câteva momente pe loc, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu bezna, după care înaintez și cobor scările. Ca un ecou, îmi aud numele și realizez că nu sunt singură. Vocea îmi pare cunoscută. Văd o lumină ce pâlpâie slab și mă trage spre ea; mă îndeamnă să o privesc îndeaproape. O siluetă își face apariția, la numai câțiva pași distanță de mine. Nu merge, ci parcă levitează. Rămân pe loc câteva secunde, încremenită. Mă atinge pe umăr și mă cheamă. E mama! Chipul îi este distorsionat, obrazul drept nu mai e decât o bucată de carne care abia se mai ține de față ei. Îi pot vedea oasele și venele. Închid ochii pentru o secundă, rugându-mă să fie doar un vis din care să mă trezesc. Îi deschid și văd aceeași formă, dar care acum stă în pragul ușii nemîșcată. O strig, dar nu mă audе, apoi își întoarce brusc privirea spre mine. Mi-e teamă de ea și mă îndepărtez cât pot de mult. Vreau să plec, să mă trezesc. În schimb, înaintez spre camera luminată. Ajunsă în pragul ușii, în mod ciudat, mă văd pe mine întinsă pe podea, încunjurată de sânge. Îmi pun mâna la gură, incapabilă să reacționez, și rămân privindu-mă ca într-o oglindă care distorsionează realitatea. De jos, imaginea mea mă fixeză, parcă încercând să-mi spună ceva. Cuvintele mele mă izbesc cu putere,

într-un urlet înfiorător: „Fugi!”

Mă trezesc speriată de propriul tipăt. Corpul mi sedez lipsește de cearșaful ud. E deja dimineață. Realizez că sunt tot în camera de spital și tocmai m-am trezit din visul morții.

Simt o durere cumplită în piept, ce nu-mi permite să respir. Totul se învârte cu mine, iar presiunea din cap devine insuportabilă. Mă târăsc spre ușă și bat cu pumnii în ea, în speranță că cineva mă va auzi. După câteva momente ce mi se par minute întregi, aceasta se deschide.

-Dumnezeule mare, zice doctorul.

E vizibil preocupat. Mă ridică de pe jos și mă aşază pe pat. Îmi verifică temperatura și bătaile inimii.

-Ce s-a întâmplat? Te doare ceva?

-De ce amintirile dor?

Asistenta blondă intră în cameră. Atât eu, cât și doctorul ignorăm prezența ei.

-Trebuie să iei totul mai ușor.

Îmi cuprinde mâna cu ale lui și mă mângâie linistitor.

-Cred că știu ce s-a petrecut în noaptea în care m-ai găsit. Totul a-nceput pe vremea când eram doar un copil.

Trecut

Numai ce împlinisem săisprezece ani. Doar câteva zile mă mai despărțeau de vacanța de vară mult așteptată.

De felul meu, nu eram o persoană prea sociabilă. Preferam să stau mai mult singură, ocupându-mi timpul cu lectura. Mă

afundam în cărți de orice gen, mai puțin romantice, deși mă consideram o romantică incurabilă.

Niciodată nu m-am dat în vînt după modă; hainele pentru mine sunt doar o necesitate, doar pentru a-ți acoperi corpul și nimic mai mult. Motiv pentru care tata mereu găsea în asta un subiect de dezbatut, reproșându-mi subtil că ar trebui să fiu mai feminină, să ieș în evidență, să-mi fac prietenii. Nu am găsit sensul acestor discuții, dar și aşa era atât de rar acasă, încât mă obișnuitem cu absența lui.

Timpul pe care îl petreceau cu noi era din ce în ce mai scurt. Orele de gardă, telefoanele în miezul nopții, turele lungi și obositore erau tot mai greu de suportat pentru mama, încât ajunsese să disprețuască ocupația lui. Îmi aduc aminte că îmi spunea mereu: „Să fii doctor înseamnă să pui pacienții pe primul loc”. Astă până într-o zi, când tata a spus că avea o surpriză pentru noi. Niciuna nu i-a prea acordat atenție; eu, pentru că abia mă trezisem complet lipsită de orice stimul de a începe o nouă zi de școală. S-a ridicat pentru a ne capta atenția și a început să zică:

-De azi înainte o să mă veДЕti mai des.

Acele cuvinte ne-au trezit din amorteaлă pe amândouă. L-am privit ușor nedumerite, iar el a continuat:

-Aseară mi-am dat demisia. Nu mai vreau să fiu doar un musafir, vreau să fiu mai implicat în această familie. Am găsit o casă uriaшă la țară, cu o curte și mai mare. Vine la pachet cu liniște și aer curat, de care avem cu toții nevoie. Si am cumpărat-o. Prețul a fost mai mult decât rezonabil.

-Poftim? s-a răstit mama. Nu crezi că trebuie să te sfătuiești

și cu mine mai întâi?

-Am vrut să te surprind. Știi că am fost absent și doream să mă revanșez.

-Totuši, Peter! A fost o decizie bruscă.

-Mi-am închipuit că asta îți dorești.

-Iar eu am crezut că, atunci când luăm o decizie, mai ales una care ne afectează, vorbim unul cu altul. Becca trebuie să își schimbe școala și este în ultimul an de liceu. Te-ai gândit la asta?

-Acum e prea târziu. Vrei să renunț la casă? Zi, ce vrei să fac?

-Chiar și demisia ta este o decizie extremă, nu crezi?

-Nu știi ce părere ai tu, mamă, dar eu, una, sunt fericită să scap de liceul asta. Un nou început sună promiшător. Nu mai pot să stau, vine autobuzul.

M-am ridicat și i-am îmbrăтиșat, lăsându-i să-și continue disputa. Nu știi cum s-a terminat, dar când m-am întors, pacea și armonia pluteau în aer.

În mai puțin de o săptămână eram deja pe drum spre noua locuință. Mi-am pus căștile în urechi, am luat cartea „The Sherlock Holmes Casebook” și am lăsat timpul să treacă. Nu simteam nimic pentru că plecam din casa în care am crescut. Nu mi-am luat la revedere de la nimeni și nu mă lega nimic de locul acela.

Prezent

Înainte să-mi deschid sufletul în fața doctorului, încă un străin pentru mine, mă simteam încărcată negativ, irascibilă și